

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 678/05
26.05.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Слободана Рашића, Невенке Важић, др Глигорија Спасојевића и мр Сретка Јанковића, чланова већа, са саветником Милом Ристић, записничарем, у кривичном предмету против оптуженог **АА**, због кривичног дела силовања из члана 103. став 1. Кривичног закона Републике Србије, у стицају са кривичним делом противприродни блуд из члана 110. став 1. Кривичног закона Републике Србије и др., одлучујући о жалбама оптуженог и његовог браниоца, адвоката АБ, изјављеним против пресуде Окружног суда у Београду К.538/04 од 26.11.2004. године, у седници већа одржаној, у смислу члана 375. Законика о кривичном поступку, у присуству оптуженог АА, дана 26.05.2005. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ, као неосноване, жалбе оптуженог АА и његовог браниоца, а пресуда Окружног суда у Београду К.538/04 од 26.11.2004. године, **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Побијаном пресудом, оглашен је кривим оптужени АА, због кривичног дела силовање из члана 103. став 1. КЗ РС, за које му је утврђена казна затвора у трајању од шест година и кривичног дела противприродни блуд из члана 110. став 1. КЗ РС, за које му је утврђена казна затвора у трајању од три године и кривичног дела силовања у покушају из члана 103. став 1. КЗ РС, у вези члана 19. ОКЗ, за које му је утврђена казна затвора у трајању од четири године и осуђен на јединствену казну затвора у трајању од дванаест година, у коју му се има урачунати време проведено у притвору, почев од 17.10.2003. године, па надаље.

Оптужени се ослобађа дужности накнаде трошкова кривичног поступка, који падају на терет буџетских средстава суда.

Против те пресуде жалбе су изјавили:

-оптужени АА, због битне повреде одредаба кривичног поступка, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, због повреде кривичног закона и због одлуке о казни, са предлогом да Врховни суд, побијану пресуду укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање;

-бранилац оптуженог, због одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Врховни суд, преиначи побијану пресуду у погледу одлуке о казни и оптуженог осуди на казну затвора у краћем временском трајању.

Оптужени је у својој жалби захтевао да буде обавештен о седници већа другостепеног суда, у смислу члана 375. ЗКП.

Републички јавни тужилац, својим поднеском Ктж.817/05 од 22.04.2005. године, предложио је да Врховни суд, одбије као неосновану жалбу оптуженог и његовог браниоца и побијану пресуду потврди.

Врховни суд је одржао седницу већа, у смислу члана 375. ЗКП, у одсуству уредно обавештеног Републичког јавног тужиоца, а у присуству оптуженог АА, на којој је размотрио све списе предмета, заједно са побијаном пресудом, па је, по оцени жалбених навода, као и предлога Републичког јавног тужиоца, датог у напред наведеном писменом поднеску и објашњења датих у седници већа, нашао:

Жалбе оптуженог АА и његовог браниоца су неосноване.

Побијана пресуда не садржи битне повреде одредаба кривичног поступка, нити повреде кривичног закона, на које Врховни суд, као другостепени суд, пази по службеној дужности (члан 380. ЗКП).

Неосновано се жалбом оптуженог, побија првостепена пресуда, због битних повреда одредаба кривичног поступка и с тим у вези, у овој жалби се не прецизира о којим повредама кривичног поступка се у конкретном случају ради, а по садржини жалбе, у основи побија се утврђено чињенично стање, али то не представља битну повреду поступка. Првостепена пресуда је у оквиру овог жалбеног основа испитана по службеној дужности, али такве повреде нису утврђене, па из тог разлога није било места укидању првостепене пресуде.

Жалбом оптуженог АА, неосновано се побија првостепена пресуда, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања. Првостепени суд је правилно оценио изведене доказе и одбрану оптуженог, па је у складу са одредбом члана 352. ЗКП, пресуду засновао на чињеницама и доказима који су изведени на главном претресу и при том је правилно и потпуно утврдио чињенично стање.

Основно питање које се поставља у вези овог жалбеног основа, представља побијање правилности и потпуности утврђеног чињеничног стања, а наиме, доследно тези која се заступа у току трајања овог кривичног поступка, одбрана и сада у жалби тврди и понавља да оптужени није извршио кривично дело које му се ставља на терет и да је управо то погрешно утврђено погрешном оценом изведених доказа.

Ценећи изведене доказе, а посебно исказе сведока - оштећене ББ и ВВ, првостепени суд је правилно утврдио да је оптужени оштећену ББ употребом силе принудио на обљубу, а такође и употребом силе исту принудио на противприродни блуд, као и оштећену ВВ, употребом силе покушао да принуди на обљубу, како је то детаљно описано у изреци првостепене пресуде.

Првостепени суд је ценио налаз и мишљење Института безбедности безбедносно-информативне агенције и исказ вештака ГГ и Института за судску медицину, као и исказ вештака ДД, о извршеној ДНК-а анализи биолошких узорака и биолошких трагова, из којих је утврђено да биолошки трагови потичу од оштећене ББ и оптуженог АА.

По оцени Врховног суда, наведени налази и мишљења у вези напред изнетог, дати су стручно, аргументовано и детаљно образложени, заснивају се на правилима науке за дату област вештачења, те су супротни жалбени наводи оптуженог оцењени неоснованим.

Тakoђе, исказ оштећене ВВ у битном поткрепљују искази сведока ЋЋ и ЕЕ, који су били у возилу које је наишло у тренутку када је напад на оштећену ВВ трајао и навели су да оптужени АА по конституцији одговара нападачу.

Обзиром на све наведено, не стоји тврдња изнета у жалби оптуженог, да је његово учешће у извршењу кривично-правних радњи погрешно утврђено, а жалбом се не истичу такве чињенице и докази, који нису били предмет разматрања у првостепеном поступку, а који би могли утврђене чињенице довести у сумњу, већ се само износи сопствена оцена истих чињеница и околности, које је првостепени суд имао у виду и по налажењу Врховног суда, правилно оценио и за своје закључке дао јасне и логичне и у свему ваљане разлоге.

Због тога се, при овако утврђеном чињеничном стању показује сувишним и непотребним, те је противно

принципу економичности поступка извођење доказа, саслушање сведока ЖЖ, па се супротни жалбени наводи оптуженог, показују неоснованим.

На тако утврђено чињенично стање, првостепени суд је правилно применио кривични закон, када је утврдио да је оптужени на начин, у време и на месту описаним у изреци првостепене пресуде извршио кривична дела која му се стављају на терет, па су супротни жалбени наводи о погрешној примени кривичног закона на штету оптуженог, такође, неосновани.

Испитујући првостепену пресуду у делу одлуке о казни изречену оптуженом, а по жалбама оптуженог и његовог браниоца, Врховни суд налази да је првостепени суд правилно утврдио и оценио све околности, које у смислу члана 41. ОКЗ, утичу да казна буде већа или мања, а које су детаљно описане и назначене у побијаној пресуди.

Тим свим околностима дат је одређен значај који оне имају код одређивања казне, па је оптуженом за кривично дело силовање из члана 103. став 1. КЗ РС утврђена казна затвора у трајању од шест година, за кривично дело противприродни блуд из члана 110. став 1. КЗ РС, утврђена казна затвора у трајању од три године и за кривично дело силовање у покушају из члана 103. став 1. КЗ РС, у вези члана 19. ОКЗ, утврђена казна затвора у трајању од четири године и осуђен на јединствену казну затвора у трајању од дванаест година, уз урачунавање времена проведеног у притвору (члан 50. ОКЗ).

По оцени Врховног суда, наведена казна је адекватна, имајући у виду тежину извршених дела с једне стране и друштвену опасност оптуженог с друге стране, као и да ће се овако одмереном казном постићи сврха кажњавања предвиђена чланом 33. ОКЗ у оквиру опште сврхе кривичних санкција из члана 5. став 2. ОКЗ, како то правилно налази првостепени суд.

Стога су жалбени наводи браниоца оптуженог, о потреби блажег кажњавања оптуженог и оптуженог о ослобађању од кривичне одговорности, оцењени неоснованим, имајући у виду да се наведеним жалбама не указује на околности које би оправдавале њихове предлоге.

Са изнетих разлога, а на основу члана 388. ЗКП, Врховни суд је одлучио, као у изреци пресуде.

Записничар, Председника већа

судија,

Мила Ристић, с.р. Драгиша Ћорђевић, с.р.

За тачност отправка

ан